

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **L. K.**, proti žalované: **předsedkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem**, se sídlem Národního odboje 1274, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2020, o žádosti žalobkyně ve věci sp. zn. V-Sop 407/2020,

t a k t o :

Věc **se postupuje** věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 18. 6. 2019, č. j. 73 Co 677/2009 – 552, zamítl žalobu žalobkyně na obnovu řízení o zmatečnosti skončeného usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 6. 6. 2013, 4 Co 79/2012 – 137, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 4 Co 79/2012 – 142, a žalobkyni uložil doplatit na soudním poplatku za žalobu Krajskému soudu v Ústí nad Labem částku 4.000 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení. Žalobkyně podala dne 21. 8. 2020 žádost o prominutí úhrady nedoplatku soudního poplatku ve výši 4.000 Kč (věc sp. zn. V-Sop 407/2020). Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 9. 2020 prominutí úhrady nedoplatku soudního poplatku nepovolila. Podáním ze dne 15. 10. 2020 žalobkyně upozornila žalovanou, že její rozhodnutí ze dne 24. 9. 2020 obsahuje vady. Žalovaná rozhodnutím ze dne 16. 11. 2020 opětovně posoudila žádost žalobkyně ve věci sp. zn. V-Sop 407/2020, zrušila své předešlé rozhodnutí ze dne 24. 9. 2020 a prominutí úhrady nedoplatku soudního poplatku opět nepovolila.

[2] Proti naposledy uvedenému rozhodnutí žalované nyní žalobkyně brojí podáním ze dne 11. 12. 2020, které označila jako „*kasační stížnost*“, a směřuje jej Nejvyššímu správnímu soudu.

[3] Podle § 102 s. ř. s. je *kasační stížnost* [...] *opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen "stěžovatel") domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.*

[4] Z rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2020, proti kterému žalobkyně brojí podáním ze dne 11. 12. 2020 označeným jako „*kasační stížnost*“, je zřejmé, že jej vydala předsedkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem na podkladě § 34 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve spojení s § 259 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Tedy v postavení správce daně (správního orgánu) v řízení podle daňového řádu (ve správním řízení). Uvedené rozhodnutí je tedy rozhodnutím správního orgánu, a nikoli rozhodnutím krajského soudu ve správním soudnictví.

[5] Kasační soud proto s ohledem na obsah podání žalobkyně dospěl k závěru, že se i přes jeho označení nejedná o „*kasační stížnost*“ ve smyslu citovaného ustanovení § 102 s. ř. s., ale o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. téhož zákona. O té však není Nejvyšší správní soud oprávněn rozhodovat.

[6] Příslušnost správních soudů je upravena v § 7 s. ř. s. Podle odst. 1 tohoto ustanovení, *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení věcně příslušný krajský soud.*

[7] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s., *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.*

[8] Za „*správní orgán*“ se přitom podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. považuje orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

[9] V nynější věci představuje správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, předsedkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem, jejíž správní rozhodnutí ve věci sp. zn. V-Sop 407/2020 žalobkyně napadá. Ta v dané věci vystupovala jako orgán státní správy soudu ve smyslu § 119 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), tedy jako orgán moci výkonné.

[10] Jelikož v posuzovaném případě soudní řád správní ani zvláštní zákon nestanovuje jinak, je pro určení místní příslušnosti správního soudu ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. rozhodné sídlo žalované; tím je Ústí nad Labem. Místně příslušným k řízení o předmětné věci je tudíž Krajský soud v Ústí nad Labem (viz příloha č. 2 bod 5 a příloha č. 3 bod 69 zákona o soudech a soudcích).

[11] Podle § 7 odst. 5 s. ř. s., *byl-li návrh ve věci správního soudnictví podán u soudu, který není věcně příslušný k jeho vyřízení, postoupí jej tento soud k vyřízení soudu věcně a místně příslušnému.*“

[12] Nejvyšší správní soud tudíž ze shora uvedených důvodů rozhodl o postoupení věci věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 28. ledna 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu